U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) M. N.**, **b) nezl. G. U.**, zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem, se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 7. 2016, č. j. 32 Az 18/2016 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Tomáši Těšiteli, advokátovi, se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobců v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 6.728 Kč. Tato částka bude zástupci žalobců vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 4. 2016, č. j. OAM-329/ZA-ZA11-ZA02-2016, zamítl žádost žalobců o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou. Toto rozhodnutí napadli žalobci žalobou. Krajský soud v Hradci Králové však usnesením ze dne 18. 7. 2016, č. j. 32 Az 18/2016 – 37, řízení o žalobě podle § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil, jelikož nebylo možné zjistit místo pobytu žalobců jakožto žadatelů o mezinárodní ochranu.

[2] V průběhu řízení před krajským soudem vyšlo najevo, že žalobci dne 1. 6. 2016 svévolně opustili Pobytové středisko bez udání adresy a jejich současné místo pobytu není do dnešního dne známo. Tato skutečnost měla být dne 30. 6. 2016 ověřena z databáze žalovaného. Krajský soud proto podnikl kroky ke zjištění místa pobytu žalobců. Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra přípisem ze dne 4. 7. 2016 sdělila soudu, že jí není známo současné místo pobytu žalobců. Stejnou informaci krajskému soudu sdělilo i

Ředitelství služby cizinecké policie přípisem ze dne 8. 7. 2016. Rovněž ustanovený advokát k výzvě soudu sdělil, že pobyt žalobců mu není znám a není s nimi v žádném kontaktu. Krajský soud tudíž shledal, že místo pobytu žalobců přes vynaložené úsilí nebylo možné zjistit.

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Krajský soud podle stěžovatelů neučinil všechny kroky přicházející v úvahu ke zjištění pobytu stěžovatelů, a jeho závěr tak byl předčasný. Proces zjišťování místa pobytu by měl zahrnovat prověření všech adres, které stěžovatelé v průběhu řízení obývali, případně také dalších kontaktů uvedených stěžovateli v průběhu řízení. Stěžovatele totiž mohly k opuštění pobytového střediska vést pragmatické důvody, jako např. nástup do zaměstnání. Před dotazováním subjektů také neuběhla lhůta 90 dnů a nelze tak s jistotou tvrdit, že pobyt stěžovatelů je všem neznámý i dnes. Podle vyjádření žalovaného krajský soud učinil veškerá opatření ke zjištění pobytu stěžovatelů, avšak bez výsledku. Kasační stížnost proto není podle žalovaného důvodná.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[5] Dříve, než mohl soud přistoupit k posouzení námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti, neboť se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 - 69, č. 3181/2015 Sb. NSS). Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[6] Důvody přijatelnosti vymezil Nejvyšší správní soud příkladmo ve své judikatuře. Podle usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízeních o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování činnosti krajských soudů.

[7] V projednávané věci Nejvyšší správní soud žádnou skutečnost, jež by svým významem výrazně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, nezjistil.

[8] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v projednávané věci je přezkoumáváno usnesení o zastavení řízení z důvodu nemožnosti zjištění místa pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 33 písm. b) zákona o azylu. Napadené usnesení může být proto přezkoumáváno právě a pouze z hlediska možnosti, či nemožnosti zjištění místa pobytu stěžovatele krajským soudem.

[9] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu k zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu vyplývá, že *„vychází-li soud ve svém rozhodnutí mj. ze skutečnosti, že je účastník řízení neznámého pobytu, musí být ověření této skutečnosti přiměřeně aktuální“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009 – 91). Nejvyšší správní soud též uvádí, že *„[n]emožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je dána jen tam, kde (...) soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý. Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit“* (rozsudek ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 – 58, č. 707/2005 Sb. NSS). *„Mezi soudu dostupné prostředky ke zjištění pobytu žadatele o azyl patří zejména dotaz na místo pobytu žadatele u obou správních orgánů, které mají dle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl, tj. Ministerstvo vnitra a Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, podle okolností konkrétní projednávané věci lze uvažovat např. i o dotazu na místo pobytu žalobce u jeho zástupce, má-li nějakého, příp. pokus o doručení na adresu, kterou žalobce uvede v podání soudu“* (rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 – 45).

[10] V posuzovaném případě krajský soud po získání informace o neznámém pobytu stěžovatelů z vyjádření žalovaného vznesl dotaz na Správu uprchlických zařízení, Ředitelství služby cizinecké policie, i zástupce žalobců. O místě pobytu stěžovatelů však žádný z dotazovaných subjektů neměl informace. Jednalo se přitom o zjištění získaná v týdnech bezprostředně před vydáním usnesení o zastavení řízení, tj. zjištění přiměřeně aktuální. Krajský soud tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyvinul požadované úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatelů, které navzdory tomuto úsilí zůstalo neznámé. Tento závěr podporuje i skutečnost, že ani kasační stížnost neobsahuje žádné informace o místě pobytu stěžovatelů. K namítanému neuběhnutí lhůty 90 dnů před zastavením řízení Nejvyšší správní soud stěžovatelům připomíná, že tato lhůta byla z § 33 zákona o azylu vyňata zákonem č. 350/2005 Sb., s účinností od 13. 10. 2005.

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Odměna zástupce stěžovatelů Mgr. Tomáše Těšitele, advokáta, který byl stěžovatelům k jeho žádosti ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 32 Az 18/2016 – 8, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 25. 7. 2016 podle § 11 odst. 1 písm. a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce zastupoval v řízení o kasační stížnosti dva účastníky společnými úkony, uplatní se § 12 odst. 4 advokátního tarifu, tj. zástupci náleží odměna za každého ze zastupovaných účasníků snížená o 20 %. Zástupci stěžovatelů tak náleží odměna 2 x 3.100 Kč x 0,8 [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů zástupce ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelů doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň. Zástupci stěžovatelů tak bude vyplacena částka ve výši 6.728 Kč, a to z účtu Nejvyššího

správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu